

Sygnatura akt I Ca 62/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy we Włocławku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Witka-Jeżewski
Sędziowie:	SO Barbara Baranowska SO Mariusz Nazdrowicz (spraw.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Dybowska-Pyrek

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko T. M.

przy interwencji ubocznej po stronie pozwanego G. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 14 grudnia 2015 roku, sygnatura akt I C 1469/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSO Barbara Baranowska SSO Andrzej Witka-Jeżewski SSO Mariusz Nazdrowicz

Sygn. akt I Ca 62/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy we Włocławku zasądził od pozwanego T. M. na rzecz powoda (...) S.A. we W. łącznie kwotę 12 647,27 zł (z ustawowymi odsetkami od dat i poszczególnych należności bliżej określonymi w

sentencji); umorzył postępowania co do kwoty 203,48 zł i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2578 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. U podstaw tego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i ich ocena prawna:

W dniu 30 marca 2007 r. T. M. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki (nr (...)) kwoty 16 558,68 zł. Po potrąceniu prowizji i składki ubezpieczeniowej do dyspozycji pożyczkobiorcy pozostała kwota 13 057,99 zł. Miał on zwrócić bankowi łącznie 22 646,65 zł w 59 ratach – 58 równych po 390 zł miesięcznie, a ostatnią w wysokości 82,70 zł. Początkowy termin spłaty pożyczki określono na 27 kwietnia 2007r., a końcowy na 28 lutego 2012r. Dnia 29 września 2010r. pomiędzy (...)Bankiem a (...) S.A. z siedzibą we W. doszło do umowy przelewu szeregu wierzytelności łącznej wartości 13 731 853,95 zł. Wśród nich była wierzytelność z tytułu wspomnianej pożyczki opiewająca na kwotę 12 850,75 zł. Pismem z dnia 29 września 2010r. cesjonariusz poinformował pozwanego o dokonanej cesji . Następnie 15 maja 2012r. wystosował do T. M. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 14 212,83 zł, na którą skradała się należność główna w wysokości 10 655,44 zł, odsetki za zwłokę w kwocie 2195,31 zł oraz koszty windykacji (1362,08 zł). Na dzień wyrokowania zadłużenie pozwanego wynosiło 12 647,27 zł, z czego kapitał 10 184,40 zł, odsetki (umowne) kapitałowe 1957,90 zł i odsetki umowne za opóźnienie 504,97 zł.

W świetle powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał, że powództwo niemalże w całości zasługiwało na uwzględnienie. (...) Bankiem S.A. we W. a pozwanym T. M. została zawarta umowa pożyczki (art. 720 § 1 kpc), a następnie doszło do przelewu niespłaconej części wierzytelności ze strony banku na powoda. Pozwany w żaden sposób przy tym nie wykazał, by spłacił zadłużenie wynikające z pożyczki w części objętej pozwem. Jego wysokość została szczegółowo przez (...)wyliczona, a poprawność tego wyliczenia nie budzi wątpliwości. Nie została wskazana prawna podstawa zasądzenia dochodzonej kwoty. Wobec cofnięcia powództwa co do kwoty 203,48 zł postępowanie zostało w tej części umorzone. O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł w myśl art. 481 kpc, a o kosztach procesu na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc (wskutek błędnego przyjęcia, że doszło do cesji wierzytelności oraz wadliwego ustalenia, że powód poinformował go o dokonanych przelewach) i art. 232 kpc w zw. z art. 3 kpc i art. 6 kc (poprzez przyjęcie, że to na pozwanym spoczywał ciężar dowodowy, podczas gdy to obowiązkiem powoda było wykazanie i udowodnienie dochodzonego roszczenia co do zasady i wysokości). Powołując się na powyższe skarżący żądał zmiany kwestionowanego orzeczenia i oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje.

Interwientka uboczna G. M. poparła apelację.

Powód wniósł o oddalenie złożonego środka odwoławczego i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wobec całkowitego braku uzasadnionych podstaw nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów apelacyjnych należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że zarządzeniem z dnia 21 maja 2015r. (k. 1) sprawę błędnie przekazano do postępowania uproszczonego (wartość przedmiotu sporu przekraczała kwotę wskazaną w przepisie art. 505¹ pkt 1 kpc) i w tym postępowaniu ją rozpoznano. Skutkowało to koniecznością prowadzenia jej w instancji odwoławczej z pominięciem przepisów o postępowaniu odrębnym po wydaniu stosownego postanowienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2015r. IV CZ 35/15 nie publ., LEX nr 1936740).

Sąd Rejonowy we Włocławku dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, korespondujących z przeprowadzonymi w sprawie dowodami. I choć ustalenia te zostały przez apelującego zakwestionowane to jednak próba ta okazała się chybiona,

w związku z czym wspomniane ustalenia Sąd Okręgowy we Wrocławiu przyjął jako własne czyniąc podstawą orzekania w postępowaniu apelacyjnym.

Odnosząc się do zarzutu braku udowodnienia dokonanej między (...) Bankiem S.A. we W. a powodem cesji wierzytelności trzeba mieć przede wszystkim na względzie, że była to okoliczność bezsporna. W sprzeciwie od nakazu zapłaty z 19 lipca 2012r. pozwany w żaden sposób nie zanegował istnienia przedmiotowej czynności prawnej, gdyż powoływał się jedynie na przedawnienie roszczenia, nieudowodnienie wysokości zadłużenia i braku powiadomienia go o zawartej umowie. Prawdą jest, że na rozprawie

w dniu 5 października 2015r. (k. 65) jego pełnomocnik oświadczył, iż „Brak dołączonego do umowy przelewu wierzytelności załącznika, dołączona jest jedynie skserowana pozycja wraz z długiem pozwanego w wysokości i danymi personalnymi pozwanego”. Biorąc jednak pod uwagę, że pozwany reprezentował profesjonalista (co wyklucza stosowanie złagodzonych kryteriów ocennych – uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 3 października 2003r. III KKN 1529/00 nie publ., LEX nr 137533) nie sposób tej wypowiedzi przypisać innego znaczenia niż skonstatowanie określonego faktu, nie wywołujące jednak żadnych dalszych skutków. Nie można więc przyjąć, by tym samym zaprzeczona została okoliczność zawarcia umowy z 29 września 2010r. w części obejmującej zadłużenie skarżącego. W tych warunkach jedynie ubocznie można zauważyć, że w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd (przykładowo wyroki Sądu Apelacyjnych: w Białymstoku z 19 grudnia 2014r. I ACa 637/14 nie publ., LEX nr 1602874, w Łodzi z 12 listopada 2014r. I ACa 535/14 nie publ., LEX nr 1659098 i z 23 października 2014r. I ACa 690/14 nie publ., LEX nr 1623924 oraz

w Krakowie z 8 lutego 2013r. I ACa 1399/12 nie publ., LEX nr 1362755 i we Wrocławiu z 12 października 2012r. I ACz 1810/12 nie publ., LEX nr 1223511), iż wydruki komputerowe stanowią „inny środek dowodowy”, o których mowa w art. 308 kpc. Sąd a quo miał więc wszelkie podstawy do uwzględnienia załącznika do umowy z 29 września 2010r.

w przedłożonej postaci przy dokonywaniu ustaleń faktycznych i już choćby z tego powodu (pomijając omówioną wyżej podstawową kwestię) nie dopuścił się obrazy przepisów

art. 233§ 1 kpc.

Zarzut wadliwego ustalenia kwestii powiadomienia pozwanego przez powoda o dokonaniu przelewu wierzytelności jest w istocie bezprzedmiotowy. Jest to bowiem okoliczność z punktu widzenia zasadności powództwa prawnie indyferentna. Nawet gdyby do takiego powiadomienia nie doszło to w żaden sposób nie wpływałoby to w rozpatrywanej sprawie na istnienie wierzytelności i wysokość długu. Powiadomienie to ma znaczenie w razie spełnienia świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela (art. 512 kc) lub do rąk nabywcy przy wystąpieniu przesłanek z art. 515 kc. Takie sytuacje w niniejszej sprawie nie występowały.

Chybiony był również zarzut spoczywania na powodzie ciężaru wykazania – bo do tego w rzeczywistości się sprowadzał – spełnienia świadczenia przez pozwanego. Fakt wykonania zobowiązania – zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z przepisu art. 6 kc – musi bowiem udowodnić dłużnik. Odmienna reguła występuje jedynie przy świadczeniach polegających na zaniechaniu (to wierzyciela obciąża wykazanie, że dłużnik postąpił wbrew obowiązkowi zaniechania). Nie został przy tym w apelacji skutecznie podważony mechanizm przyjętego sposobu rozliczenia stron.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że powód dochodził wykonania zobowiązania, a zatem prawną podstawą powództwa były przepisy art.353 § 1 kc w zw. z art.720 § 1kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy we Wrocławiu na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w oparciu o przepis art. 98 § 1 kpc. Powodowi jako wygrywającemu sprawę w drugiej instancji

w całości należał się zwrot wszystkich poniesionych kosztów, sprowadzających się do wynagrodzenia reprezentującego go radcy prawnego (2400 zł - § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. 2015.1804).

SSO Barbara Baranowska SSO Andrzej Witka-Jeżewski SSO Mariusz Nazdrowicz